

РЕШЕНИЕ

№ 5973

гр. София, 03.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав,
в публично заседание на 03.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **5430** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 90 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ във връзка чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба вх. № 14970 от 31.05.2013 г. по описа на Административен съд – София град и рег. № УП 4006 от 28.05.2013 г. по описа на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, подадена от М. Н. Р., ЛНЧ [ЕГН], без гражданство с адрес [населено място], [улица], ет. 1, Асоциация „Национален Център за Бежанци”, адв. С. Д. срещу Решение № 599 от 26.04.2013 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспорваното решение е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Твърди се, че решаващият орган неправилно е приел, че спрямо чужденеца не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец на основание изпитван основателен страх от преследване поради принадлежност към определена националност от ЗУБ в тази връзка. Излага съображения, че ако ответникът е взел предвид дискриминационното отношение на сирийската държава към палестинските бежанци, е нямало да съществува У. (специална агенция към О., отговаряща за хуманното отношение към палестинските бежанци оперираща на териториите на С., Л., Й. и окупираните Палестински територии) нямало да съществува. Допълнително излага съображения, че справките, на които се позовава решаващия орган не са

актуални към датата на постановяване на оспорения административен акт. В жалбата се излагат аргументи, че председателят на Д. не е събрал подробна информация за състоянието на сигурността в Л., от която да се направи извод, за това, че в страната са гарантирани основните човешки права и държавата е в състояние да предостави ефективна закрила на своите граждани. Позовава се на съдебна практика относно пропускът да бъдат изследвани фактите, свързани с личното положение на молителя, което включва както обстоятелствата, свързани с опасенията му от преследване, така и с реалната настояща ситуация в страната му по произход, че представлява нарушение на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. По тези съображения се моли съда да отмени решението на председателя на Д..

В хода на съдебното производство М. Н. Р. редовно призован се явява лично и с процесуалния си представил адв. Д.. Поддържат жалбата и предлагат същата да се уважи, като съдът постанови решение, с което да отмени решението на председателя на Д.. Назначен му е преводач от български на арабски и от арабски на български език – К. М. Б..

Ответникът – председателят на Д., редовно призован не се явява, представлява се от юрк. С., която оспорва жалбата, моли да се отхвърли.

Настоящият съдебен състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Производството пред административния орган е инициирано с подаването на молба с вх. № 576 от 26.06.2012 г. по описа на РПЦ – С. от М. Н. Р., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], палестинец без гражданство, народност-арабин, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение-неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Като негова държава по произход, по смисъла на §1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, следва да се приеме Л.. Първоначално личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ. В хода на административното производство жалбоподателят е представил лична карта на палестински бежанец № 313706А от 10.12.2009 г., членска карта от движение Ф. № 35172 от 01.12.2006 г. и регистрационна бежанска карта на У..

Молбата за предоставяне на закрила се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

В хода на административното производство чужденецът заявява, че е напуснал Л. легално до С. на 16.11.2009 г. и е заминал нелегално за Турция. Твърди, че след едноседмичен престой в И. е преминал също нелегално българската граница. След регистрирането си в Д. той е напуснал страната. По искане на Федерална република Германия за обратно приемане, което се основава на положителен резултат при сравнение в централната база данни на системата Е., М. Р. е върнат официално в Република България.

С чужденеца са проведени интервюта на 28.06.2012 г., на 12.07.2012 г. и на 17.04.2013 г.

По време на първото административно производство пред Д., образувано по негова молба от 08.02.2010 г. лицето мотивира молбата си за закрила с лошото положение на палестинците в Л. и с наличието на финансови проблеми. Разказва, че е лишен от всякакви права, като заявява желанието си да живее по-добре. Заявява, че не е получавал заплахи, не е членувал в политически партии, не е арестуван или осъждан. С решение № 369 от 17.08.2010 г. на председателя на Д. е отказано предоставянето на

статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия. С решение № 1422 от 31.01.2011 г. по адм. дело № 13132/2010 г. по описа на Върховен административен съд, III отделение е отхвърлена жалбата на М. Н. Р. срещу посочения административен акт. С решение № 9811 от 01.07.2011 г. ВАС, петчленен състав е оставил в сила решението на тричленен състав.

Чужденецът подава втора молба за закрила с вх. № 576 от 26.06.2012 г. С решение № 774 от 09.11.2012 г. на председателя на Д. се отказва предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя. С решение № 601 от 30.01.2013 г. Административен съд София – град е отменил решение № 774 от 09.11.2012 г. на председателя на Д. и връща преписката за ново произнасяне съобразно дадени указания, която приключва с издаването на оспореното в настоящото съдебно производство решение № 599 от 26.04.2013 г. на председателя на Д..

По време на интервютата лицето заявява, че е напуснало Л. през месец ноември 2009 г. и е пристигнал в РБ на 26.11.2009 г. Поддържа, че е имал проблеми с представители на движението Х., които му отправили смъртна заплаха. Разказва, че на 17.04.2009 г. в бежанския лагер, в който живеел (Б. А.) имало демонстрация на движението Х., като той паркирал колата си така, че затворил улицата, по която преминавали. Автомобилът му бил изпочупен, а в същото време кандидатът за закрила ги ругаел. Твърди, че след това е избягал от лагера, като узнал, че на същия ден представители на Х. са посетили родителите му и питали за него. Баща му казал, че е извън лагера и не знае къде е неговото местоположение, а търсещите го заявили, че ще го убият, където и да го намерят. Според жалбоподателя на 25.05.2009 г. членове на движението Х. изпратили в дома му заплашително писмо, в което пишело, че ще заплати скъпо заради това, че паркирал автомобила си по начин, че да попречи на тяхна демонстрация и ги провалил. Кандидатът предоставя електронна страница на палестински вестник „А.“ от 01.05.2009 г., където е публикувана негова снимка и кратък текст – „младежът М. Н. Ал Р. имал проблеми с бандитите на Х.“. Представя и заповед от 15.01.2010 г. от движението Ф., че е освободен от членство. Лицето обосновава незабявяването до момента на фактите и обстоятелствата и представените документи с това, че палестинци в РБ го посъветвали да не говори за членството си във Ф. и проблемите му с Х., защото можело да бъде върнат обратно в Л.. Жалбоподателят отрича да е имал проблеми с официалните власти.

Въз основа на така събраните данни, ответникът е приел подадената молба за закрила за неоснователна. Посочил е, че от анализа на заявените обстоятелства показва, че от така изложената бежанска история не може да се обоснове извод за риск от преследване или тежки посегателства спрямо молителя по смисъла на ЗУБ. Той не е бил принуден да напусне С., а е заминал по собствено желание, породено от единствената му цел за по - добър живот извън страната му по произход, на него и семейството му. Имайки предвид горните факти и обстоятелства, административният орган е приел, че не са налице условията на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство не са представени нови доказателства освен представените писмени доказателства с административната преписка.

С оглед събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав на Административен съд – София - град, приема от правна страна следното:

Оспореното решение № 599 от 26.04.2013 г. на председателя на Д. е връчено на кандидата на 17.05.2013 г. в присъствието на преводача Мазен Ал Ш.. Жалбата до

Административен съд София град е подадена чрез административния орган с рег. № УП 4006 от 28.05.2013 г. Следователно е спазен преклузивният 14-дневен срок и жалбата е процесуално допустима като подадена от легитимирана страна.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган в производството по общия ред. Оспореният акт е издаден при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ.

Оспореното решение е издадено в рамките на общото производство по чл. 72 и сл. от ЗУБ от председателя на Д. съгласно компетентността му, уредена в чл. 75 от ЗУБ. Съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ в срок до три месеца от образуване на производството председателят взема решение за: 1. предоставя статут на бежанец; 2. отказва статут на бежанец; 3. предоставя хуманитарен статут и 4. отказва хуманитарен статут.

В настоящия случай производството е образувано по повод подадена молба рег. № УП 4006 от 26.06.2012 г. по описа на Д. при МС и вх. № 576 от 26.06.2012 г. по описа на РПЦ – С. на жалбоподателя. Същият е регистриран с регистрационен лист рег. № УП 4006 от 26.06.2012 г. В него е записано, че е [дата на раждане] в Л., [населено място] и че живее в Л., гр. СИР/С./, лагер „Б. А.”, без гражданство, етническа принадлежност – арабин, палестинец, религиозна принадлежност мюсюлманин – сунит, с основно образование, шофьор по професия, неженен. Веднага след попълване на регистрационната карта е изготвена и Евродак дактилоскопна карта. Тези данни са посочени и в декларацията по чл. 30, т.3 от ЗУБ. Връчена му е покана за провеждане на първото интервю на 12.07.2012 г. На посочената дата е проведено първото му интервю.

На 28.06.2012 г. директорът на РПЦ – С. е уведомил директора на Специализирана дирекция “Т” при Д., че М. Н. Р. е подал молба за закрила. Отговорът е върнат на 30.07.2012 г., където директора на Специализирана дирекция “Т” – Д., уведомява председателя на Д. при МС, че към онзи момент Д. не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на жалбоподателя.

Решаващият орган при Д. при МС постановява Решение № 774 от 09.11.2012 г. на председателя на Д. се отказва предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя. С решение № 601 от 30.01.2013 г. Административен съд София – град е отменил решение № 774 от 09.11.2012 г. на председателя на Д. и връща преписката за ново произнасяне съобразно дадени указания. Незабавно след връчването на това решение, жалбоподателят отново е поканен за провеждането на интервю на 17.04.2013 г. Същото е проведено, за което е изготвен протокол рег. № УП 4006 от 17.04.2013 г., като неразделна част от него е и декларация, подписана от кандидата, с която дава съгласие да се извърши запис.

В срока по чл. 74 от ЗУБ, изчисляван от датата на докладната записка, главен експерт Е. Й. в РПЦ – С. е изготвила и представила Становище рег. № УП 4006 от 19.04.2013 г. до председателя на Д. при МС.

За времето от депозираното становище до датата на издаване на оспореното решение, административният орган не е осъществявал събеседвания с жалбоподателя (видно от доказателствата по делото), а само е събирал информация за обстановката в държавата по произход – Справка вх. № 01-1916 от 13.03.2013 г. и Справка вх. № 01-1955 от 14.03.2013 г., изготвени от дирекция “Европейски въпроси, международна дейност и

европейски бежански фонд” при Д..

Настоящият съдебен състав като се запозна с представените по делото писмени доказателства и съобрази изложеното от жалбоподателя в съдебното производство, споделя изцяло изводите на административния орган, изложени в оспорения акт.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, видно от заявеното от М. Н. Р. по време на проведените интервюта, не се установява по отношение на него да е налице „преследване” по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ поради неговите раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. От приеитите по делото справки вх. № 01-1916 от 13.03.2013 г. и вх. № 01-1955 от 14.03.2013 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на Д. се установява, че общата обстановка в Л. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г. Съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН: „ За да бъде считано за бежанец, дадено лице трябва да има основателни опасения от преследване поради една от гореизложените причини.”(глава II, § 6б, стр. 25), каквото не се установява в конкретния случай. По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ разписва, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Съгласно глава V, чл.15 от Директива 2004/83/ЕО на съвета от 29 април 2004 година, тежките посегателства, които представляват условие за предоставяне на субсидиарна закрила са: а) смъртното наказание или екзекуцията, или б) изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход, или в) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Посочената разпоредба е надлежно транспонирана с нормата на чл. 9 от ЗУБ, която разписва, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко

или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С решение от 17.02.2009 г. на С. по преюдициално запитване е дадено тълкуване на разпоредбата на чл. 15, ал. 1, б."в", във връзка с чл. 2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО. Съгласно постановеното в решението, нормата трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия, се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

На фона на така очертаната правна регламентация, съдът намира, че по отношение на М. Н. Р. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Според тълкувателно решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз (С.), понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход“, използвани в чл. 15, б. „а“ и „б“ от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. За разлика от това посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Предвид изложеното изводът на председателя на Д., че за не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не

е налице заплаха за поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход, се явява законосъобразен. Не са налице пречките по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ за връщане на чужденеца в държавата му на произход. Редом с това, по отношение на лицето не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 от ЗУБ и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Поради изложеното жалбата е неоснователна. Не са налице отменителните основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на оспорения административен акт. По тези причини жалбата на М. Н. Р. следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Р., без гражданство, ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 599/26.04.2013 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване пред върховния административен съд в 14 дневен срок от получаването му от страните, респ. Съобщението за неговото постановяване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: